

LA HISTORIA D'UN CANVI

Un relat de: [carmensanz](#)

LA HISTÒRIA D'UN CANVI

Us vaig a contar una història sobre mi. Potser no t'agrada o potser sí, hauràs de llegir-la per saber-ho. Jo, ara mateix, tinc quinze anys i no he viscut molt, però jo crec que en quatre anys he evolucionat molt per ser jove al viure una història estranya. Ara mateix estic en un altre institut i tinc uns companys que em deixen viure en pau i no em tracten per pena. Jo no sé molt bé quan i qui la va començar i tampoc perquè a mi i no a un altre. Tot això va començar fa uns quatre anys, quant teníem uns onze anys i no sé perquè algunes de les noies la tomaren amb mi. Potser tenien enveja de que em portés bé amb el popular de la classe que en aquells anys era el meu millor amic i també em portes bé amb la majoria dels nois de la classe. Però no sé perquè amb les noies no em duia bé. Jo crec això va començar quan na Irene va tenir un problema fora i, va decidir, de la nit a la matinada, tirar-me la culpa de tots els seus mals. Això no així, vaig intentar ajuntar-me a un grup petit de quatre noies que els seus noms són; Laura, Mar, Gema i Lucia i que jo recordi em varen dir explícitament no. Qui manava en aquell grup era Laura i les altres per no quedar-se excloses del grup principal eren les seves gosses falderes. Llavors vaig quedar desencaxada. En aquell moment pensava que no significava res. A l'any següent quan tenia dotze anys, estava encara més apartada del grup de les noies i a més a més a poc a poc vaig perdre al meu millor amic. No sé perquè estranya raó va anar-se'n i si anava dient bestieses sobre mi. Això em va desquadrar bastant perquè l'estimava molt. El pitjor va ser quan vam anar de viatge a LA CONA. En aquell moment no pensava que estava sola, però després d'alguns anys m'he en vaig adonar que en realitat estava molt sola. El pitjor any va ser primer d'ESO perquè encara varen malmetre dos persones que es deien Marta i Blanca, o bé, això és el que jo pens. El que menys em va agradar va ser que a l'hora de fer treballs en grup ningú el volia fer amb mi. Aquell any volia que s'acabés el curs per arribar a les vacances d'estiu. Tampoc volia que començara el curs següent perquè no tenia ganes de veure a ningú. La meva cosina em va dir que els digués que em deixaran en pau però això no va funcionar. En segon d'ESO, a internet, vaig descobrir un campament que es diu MAEC a Astúries, vaig decidir anar en estiu. Vaig anar en avió tota sola. Després d'una setmana vaig descobrir que jo no era rara i que realment sí que sabia comunicar-me amb el món. I pot ser que elles eren les rares i sóc una persona com qualsevol altra. També vaig pensar en canviar-me d'institut però com estava fora de termini, si m'anava aniria a qualsevol institut amb places i no on jo volia, que era, IES Antonio Machado. Per aquesta raó vaig decidir quedar-me un any més. La gent que en va empipar no canviaran però la gent que no va fer res per intentar canviar igual en un futur es penedirà. Jo he canviat i esper que no em passi cap situació semblant en un futur. L'any que vaig començar quart d'ESO poder conèixer a gent que em deixava viure tranquil·lament.